

af militære Grunde, men paa Grund af Sult. Jeg spørger Dem: Er det ikke fra saglig Side et glimrende Forsvar for ikke at bygge en permanent Befæstning, men derimod at vente, at Fæ-
 arbeide, der er fornødent, gjøre det paa rette Sted og i rette Dieblit, netop saaledes, som man faar Brug derfor, naar Krigen kommer. Jeg vilde derfor have sat Pris paa, om Ministeren i An-
 mærkningerne havde sat Punktum der, hvor Ta-
 læren om Feltforskandsninger i Krigstid hø-
 ver op. Det ærede Medlem fra Stege (Bojsen) sagde til os: Vogt Eder for det Forslag, bagved ligger Kjøbenhavns permanente Befæstning, og det ærede Medlem for Præstø Amts 1ste Valg-
 kreds (Scavenius) sagde: Vogt Eder ikke! men der ligger med Nødvendighed bag dette Forslag Kjøbenhavns permanente Befæstning. Jeg for mit Bedkommende lader mig ikke affrække hverken af den ene eller den anden Form for Advarslen fra at gaa med til at overveie dette Lovforslag, thi vil det danske Folk gjennem dets Rigsdag
 engang gaa til en permanent Befæstning af Kjø-
 benhavn, bliver det dets Sag, ikke min. Tilvisse kunne vi vedtage en Revision af Hærløven, uden at have vedtaget en saadan Befæstning, lige saa vist som man kunde vedtage Hærløven i 1867 uden en saadan. Men jeg vil sige til det ærede Medlem for Præstø Amts 1ste Valgkreds, at den Form, han gav sin Udtalelse, var saaledes, at den meget godt kunde være møntet paa — rime-
 ligvis var det ikke med Forset — at skabe den største Hindring, som var han Sagens værste Fjende, for, at noget Resultat kunde komme af de vorde-
 nde Forhandlinger om dette Lovforslag; thi naar man vil forudgribe Resultatet af vore Overveielser og mene, at vi vilde komme til at love mere, end vi nu have istinde at holde, taler man imod Sagen. Vi ere altsaa forud adva-
 rede, og er det det, man vil fra disse to Si-
 der, nuvel!

Selvfølgelig skal jeg ikke komme ind paa Enkeltighederne i Forslaget. Der er mange saa-
 danne, som man kan have Indvendinger at gjøre imod; men det ligger naturligt til det ærede Ud-
 valg nærmere at drøfte den Slags Ting, og man veed jo forud, at selv om det skulde lykkes at føre dette store Arbeide frem i denne eller en senere Samling, vil man ikke faae det i en saadan Stik-
 kelse, at der var et eneste Medlem, som kunde sige, at han var fuldt tilfredsstillt derved. Det er en Selvfølge. — Lovforslagets Bygning af vort Forsvar i en Operationshær, Forstærkning og Landstorm, kan jeg ikke indvende noget Væsentligt imod. Vi have ogsaa havt en Operations-
 hær og et Landværn istedetfor Forstærkning i vort Forslag. Vi have ingen Landstorm havt, det er noget Nyt, og det er, siger det ærede Medlem fra Stege (Bojsen) en Forøring til Medlemmet fra Kolding. Hvor det ærede Med-

lem nu har faaet dette at vide fra, veed jeg ikke; men hvis han tror, at han kan affrække mig fra Landstormen ved denne Vending, tager han fejl. Jeg kan ikke skjønne rettere, end at dette Tilbud, selv om jeg er fuldstændig enig med den ærede Taler i, at det ikke kan afgive et Bevis for Fol-
 kets Willighed til at bære Byrden af en Militz, ingenlunde er affrækkende. Evertimod, jeg finder det hensigtsmæssigt, om end jeg kan have Noget at indvende imod den Form, hvori det er foreslaet. Jeg mener f. Ex., at en saadan Udvejt som, at den lokale Dørlighed kan fritage for Tje-
 neste i Landstormen, maa tages bort. Men jeg har ikke Noget imod at give en sliq Lovfæstelse af Landstormen. De Herrer erindre maasse § 5 af Hærløven; men skulde Nogen ikke erindre den, skal jeg med den ærede Formands Tilladelse her oplæse den. I Hærløvens § 5 staar der: „En-
 hver dansk Undersaat skal, uden Hensyn til, om han endnu ikke har paabegyndt Udtjeningen af sin Bærnepligt eller har udtjent, være pligtig til, naar Landet udsættes for fjendtligt Overfald, da paa Opfordring af Kongen eller af dem, som af Kongen dertil ere bemyndigede, at gribe til Vaaben eller udføre den Tjeneste, hvortil han maatte blive ansat“. Sige siden 1849, og selvfølgelig længe før, men altsaa under hele vort konstitutio-
 nelle Liv, har Regjeringen været bemyndiget til i Kraft af Loven ved Anordning at opbyde Alt, hvad der kan krybe og gaa, til at tage Tjeneste (En Stemme: Krybe?). Ogsaa det, der „kryber“, kunde gjøre sin Nytte. At man nu vil lovfæste denne Lante i nogle Paragrafer, er ikke Noget at reise en Storm imod, en Storm imod Landstormen. Jeg vil ogsaa sige, at jeg ikke skjønner rettere, end at de 51 Batailloner, som man mener at ville have, vel vilde kunne dannes af 10 til 11, høist 12 Mergange, og vi vilde saaledes have hele Mand-
 skabet fra 34 Mars Alderen af, som her er nævnt, til det 50de Aar til Raadighed, og jeg mener da, at et lille Lands Borgere, en fri Stats Væl-
 gere, der ikke vare komme videre, end at de affrækkedes ved Lanken om, at de endnu efter de-
 res 34te Aar kunde komme til at offre deres Liv for Fædrelandet i Færens Stund, vare hverken Frihed eller Fædreland verd. Det danske Folk har viist, at det indtil det 37te og 38te Aar kunde være med ved Dybbøl og gjøre god Tjeneste, og man var med i en endnu mere fremrykket Alder i de foregaaende Krige. Da maatte man imidlertid ikke som nu møde Alle som Een, uden Hensyn til Stilling og Kaar, men det var kun dem, der ikke kunde stille for sig, der mødte. Mange maatte dengang gaa bort fra Rone og Bøen for at gjøre Tjeneste, medens unge Junkere paa en 22—23 Aar bleve hjemme, fordi de kunde stille for sig. Det har ofte været Tilfældet. Vi have set Exempler derpaa i de foregaaende Krige, og jeg er overbevist om, at man vilde for-
 nærme det danske Folk, naar man vilde benegte